NN 93/2021 (25.8.2021.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-148/21-7 od 19. svibnja 2021.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1678

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanše Turić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr. sc. Mirjane Juričić, članova vijeća, te više sudske savjetnice – specijalistice Biserke Špoljar, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. T. d.d., Z., zastupan po odvjetnicima, iz Odvjetničkog društva B., D. & P., Z., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grad S., S., koju zastupaju opunomoćenik, D. Š., odvjetnik u Z., radi obnove postupka utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 19. svibnja 2021.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/21-04/02, urbroj: 376-08-21-4 od 15. ožujka 2021.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn.

III. Nalaže se tužitelju H. T. d.d., Z., da zainteresiranoj osobi Gradu S., S., nadoknadi trošak upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude.

IV. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika, točkom I. izreke odbijen je zahtjev tužitelja za obnovu postupka i djelomično poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti klasa: UP/I-344-03/16-11/293, urbroj: 376-10-18-23 od 6. studenoga 2018., a točkom II. izreke odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troška.

2. Tužitelj je protiv osporenog rješenja podnio tužbu zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U bitnom navodi da svoj prijedlog temelji i obrazlaže pozivom na drukčiju odluku o rješenju prethodnog pitanja o kojem je tuženik raspravio u okviru upravnog postupka utvrđivanja tužitelja infrastrukturnim operatorom i obveznikom plaćanja naknade za pravo puta, a o kojem pitanju je u okviru parničnog postupka, kao o glavnom pitanju, pravomoćnom presudom odlučio nadležni sud. Ističe da suprotno zaključcima tuženika iznesenim u obrazloženju nezakonitog rješenja iz 2018. godine, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je presudom poslovni broj: 11 Pž-5814/2019-6 od 1.prosinca 2020., utvrdio da je neosnovan i bez pravnog učinka otkaz Ugovora o osnivanju prava služnosti na javnim površinama br. F 4.1-194/14 od 2. rujna 2014., kojeg je Grad S. izjavio 31. siječnja 2017. Tužitelj ističe da je unatoč pravomoćnoj presudi nadležnog suda kojom je o pitanju otkaza Ugovora o služnosti drukčije odlučeno nego što je to pitanje (kao prethodno pitanje relevantno za potrebe rješavanja upravne stvari) riješio tuženik, sada tuženik osporenim rješenjem odbija prijedlog za obnovu postupka i djelomično poništenje ranijeg rješenja tuženika od 6. studenoga 2018. Smatra da osporeno rješenje tuženika nema valjanog obrazloženja te su razlozi obrazloženja proturječni izreci, pravilima Zakona o općem upravnom postupku, Zakona o električkim komunikacijama i Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta te su bitno povrijeđena opća i posebna pravna načela propisana međunarodnim ugovorima i Ustavom Republike Hrvatske. Tužitelj je mišljenja da su se donošenjem pravomoćne presude o glavnom pitanju ispunili uvjeti iz članka 123. stavak 2. točka 3. Zakona o općem upravnom postupku u vezi članka 55. stavka 2. istog Zakona pa je tuženik u konkretnom slučaju bio dužan primijeniti odredbu članka 126. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku i dopustiti obnovu postupka te vezanošću utvrđenjima iz pravomoćne presude riješiti upravnu stvar. Tuženik je u konkretnom slučaju u potpunosti zanemario pravomoćnu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske i njezine učinke na upravni postupak (koji je pokrenut povodom zahtjeva zainteresirane osobe radi utvrđivanja tužitelja infrastrukturnim operatorom i obveznikom plaćanja naknade za pravo puta), a posebno na njezine učinke u pogledu odluke o prethodnom pitanju o kojem je izravno ovisilo donošenje rješenja 2018. godine i izricanje obveze tužitelju na plaćanje naknade za pravo puta. Ističe da su razlozi odbijanja prijedloga za obnovu, koje tuženik navodi u obrazloženju